

Den italienske LaRouche-bevægelse Movisol mobiliserer imod Tredje Verdenskrig

Milano, 15. april, 2018 – LaRouchePAC's krav mod et angreb på Syrien og for at smide den særlige anklager Robert Mueller, der står i spidsen for 'undersøgelsen' imod præsident Donald Trump, i fængsel, er blevet distribueret af Movisol, den italienske LaRouche-bevægelse, i en italiensk version med et kort forord af forkvinde for Movisol, Liliana Gorini, med titlen, »Stop Tredje Verdenskrig: Italien skal ikke være medskyldig i denne galskab«.

Appellen blev sendt til det italienske parlament og de to hovedkandidater til premierministerposten, Matteo Salvini og Luigi Di Maio, såvel som også til kontakter i pressen, inkl. Fulvio Scaglione, tidligere vicedirektør af *Famiglia Cristiana* (et katolsk ugemagasin), og som udgav en artikel i *L'Eco di Bergamo* med overskriften, »I Syrien truer vi verdensfreden« og fordømte meddelagtigheden mellem krigsfraktionen og al-Qaeda-terroristerne og den geopolitiske plan, som ikke er regimeskifte, men derimod »at forhindre Assad i at regere Syrien«. Online-avisen *Imola Oggi* genoptrykte Movisols appel i sin fulde ordlyd.

Af alle italienske politikere er den, der har udtalt sig stærkest imod angrebet, Salvini, som blev angrebet for at være »pro-russisk og pro-Assad« af det italienske Demokratiske Parti og også af hans angivelige »allierede«, Silvio Berlusconi, der i stedet støttede angrebet og gør sit bedste for at sabotere en Salvini-regering med Femstjernepartiet. Premierminister Paolo Gentiloni annoncerede ligeledes på en pressekonference, at Italien deltog i angrebet og ønsker at undgå en eskalering. Han vil aflægge rapport til parlamentet tirsdag.

Den italienske økonom Alberto Bagnai, nyvalgt senator, promoverer Glass-Steagall for Italien

15. marts, 2018 – Den velkendte økonom Alberto Bagnai er blevet valgt til det italienske senat for Lega. I et langt videointerview med videoblog Byoblu understreger han Glass-Steagall som en del af forklaringen på, at han, en venstreorienteret intellektuel, tilsluttede sig et »højrefløjsparti« som Lega. Venstrefløjen er opdelt i to lejre, siger Bagnai: de beredvillige bødler, der sidder i regeringen, og de nyttige idioter for finanskapitalen såsom dem, der kræver magt til folket.

»Jeg er ikke fordomsfuld over for finanssektoren. Vi er blevet stalket af folk, der insisterer på, at penge er djævelens afføring – et sted mellem St. Bernadine af Sienna og et psykiatrisk hospital. Men siden venstrefløjen gik med i regering ... er denne funktion svulmet op. Finans er blevet en kræftudvækst, og det må vi tackle. I Legas program er der nogle korrigerende forholdsregler; for eksempel bankopdeling mellem kommercielle banker og investeringsbanker«, den klassiske beskrivelse af FDR's Glass/Steagall-lov fra 1933.

Foto: Den italienske økonom Alberto Bagnai, nyvalgt senator for Lega, går ind for bankopdeling.

Valget i Italien: En aftale om Glass-Steagall kunne føre til en solid regering

Af Liliana Gorini, forkvinde for Movisol (LaRouche-bevægelsen i Italien).

7. marts., 2018 – Resultaterne af parlamentsvalgene i Italien den 4. marts udgør endnu et politisk jordskælv, der beviser, at det gamle paradigme og etablisementet er ude, og befolkningen søger et nyt paradigme. De sande vindere af valgene er Femstjernebevægelsen, med Luigi Di Maio (31 år), som fik 32 % af stemmerne og op til 50 % i Syditalien og blandt de unge, og Lega, med Matteo Salvini, som fik 17 % af stemmerne og kom foran Silvio Berlusconi og overtog lederskabet af højrefløjskoalitionen (der med fire partier har sammenlagt 36 % af stemmerne). Begge resultater var uventet, især, fordi der var en meget stærk kampagne imod både Salvini og Di Maio på vegne af »markederne« og den Europæiske Union, som angreb dem for at være populistiske, og hvor EU-kommissionspræsident Jean-Claude Juncker fra Bruxelles to gange blandede sig i de italienske valg og advarede om den »ikkeoperationsdygtige regering«, som ville komme ud af dem.

De absolutte tabere er Matteo Renzi, tidligere premierminister og leder af det Demokratiske Parti (PD), der gik fra 40 % ved det seneste valg til Europaparlamentet til 19 % af stemmerne, og Silvio Berlusconi, også tidligere premierminister og leder af Forza Italia (82 år), som kun fik 14 %, efter Lega. Både Renzi og Berlusconi havde ført kampagne for et stærkere

Europa, og hvor Berlusconi to gange fløj til Bruxelles for at forsikre den Europæiske Union om sin plan om at holde sig til Maastrichttraktaten og adlyde alle ordrer, der kommer derfra, og med Renzi, der proklamerede en ikkeeksisterende økonomisk genrejsning og angreb Femstjernebevægelsen og Lega som værende »ekstremistiske« pga. deres anti-euroholdninger.

Renzis hovedbekymring, som bankernes mand, var ikke så meget deres holdning til euroen, som blev opblødet i kampagnens sidste uger, men derimod det faktum, at både Femstjernebevægelsen og Lega har Glass-Steagall og en statsbank, hvilket er to af LaRouches Fire Love, i deres valgprogram. Kandidater og ledere af begge partier har fuldt og helt støttet LaRouches forslag, også i et brev til præsident Trump, i hvilket de beder ham holde sit valgløfte om at ophæve Dodd-Frank og genindføre Glass/Steagall-loven, for »ikke alene at gøre Amerika stort, men også hele verden«.

Di Maio og Di Battista, en anden leder af Femstjernebevægelsen, talte åbent om Glass-Steagall i offentlige taler under kampagnen, med Di Battista, der rejste dette forslag på nationalfjernsyn, bedste sendetid, to dage før valget. Mange af de 11 million italienere, der stemte på dem, gjorde det også af denne grund, fordi de væmmedes ved det faktum, at Renzi fandt milliarder af euros til at redde banker, inkl. banker, der var knyttet til hans egen familie, med sit »*decreto salva banche*« (dekret til bankers redning), men investerede meget få eller ingen penge i genopbygningen af de jordskælvshærgede områder, eller i nye jobs, især i Mezzogiorno, hvor arbejdsløsheden er oppe på 20 %. Det samme gælder for Legas vælgere, selv om Salvinis forslag om at standse flygtninge i at komme ind i dette tilfælde også medvirkede til hans sejr. Både Femstjernebevægelsen og Lega krævede en debat om Glass-Steagall i det italienske parlament i marts, 2017, og som blev standset af det Demokratiske Parti, der havde formandsskabet i finanskomiteen, angiveligt som resultat af en aftale mellem Renzi og Merkel, da de mødtes i

Firenze i 2015, om at holde Glass-Steagall ude af debatten.

To dage efter valgene blev Renzi tvunget til at gå af som partileder, men han meddelte stadig i en pressekonference, at han ville »nedlægge veto mod enhver regeringsalliance mellem det Demokratiske Parti og Femstjernebevægelsens ekstremister«, som, på dette tidspunkt, ville være den eneste mulighed for at danne en regering. Uden støtte fra det Demokratiske Parti, som stadig er det næststørste efter Femstjernebevægelsen, vil hverken Di Maio eller Salvini og den højrefløjskoalition, han leder (som tilsammen giver 36 % af stemmerne, fra fire partier, men som stadig er under de 40 %, der kræves af den nye valglov) være i stand til at danne regering.

Renzis linje ses som »selvmorderisk« af mange fra partiet, inkl. Apulias guvernør, Michele Emiliano, der repræsenterer partiets venstrefløj, og som sagde, »Renzi risikerer at fremprovokere en katastrofe og ødelægge PD, hvis han forhindrer partiet i at støtte en Femstjernebevægelsesregering« og ignorerer 11 million italieneres stemme, af hvilke halvdelen kommer fra det Demokratiske Parti. Men det er præcis grunden til, at vælgerne to gange har stemt Renzi ud, i dec. 2016 med folkeafstemningen om hans forslag til ændringer af den italienske forfatning, og igen den 4. marts. Som jeg skrev allerede dengang (i en erklæring med titlen, »Questo è Il Fin di Chi Fa Mal«, »Det her er slutningen på dem, der begår ondskab«); dette er (operaen) Don Juan-princippet i politik; hvis politikerne bliver ved med at ignorere kendsgerningen med fattigdom og arbejdsløshed, ikke viser nogen empati for befolkningens vanskeligheder, så vil naturlig lov (som det udtrykkes i Mozarts opera af Kommandanten) straffe dem. De kan forsøge at give russerne skylden, som Hillary Clinton gjorde, og nogle forsøgte også i Italien og påberåbte en ikkeeksisterende indblanding i de italienske valg fra de russiske trolde; men fejlen er udelukkende deres egen.

Men, hvis Femstjernebevægelsen ønsker at være en troværdig regeringsstyrke, så må den droppe sin modstand mod store

infrastrukturprojekter. I realiteten er det kun gennem en stor infrastrukturplan for Mezzogiorno, inkl. broen over Messinastrædet mellem Italien og Sicilien, en opgradering af jernbanenettet til moderne højhastighedskapacitet, en opgradering af havne, energiproduktion med høj energigennemstrømningstæthed, osv., at en genrejsning af den italienske økonomi er mulig, med jobskabelse og øget produktivitet.

Roosevelts Glass/Steagall-lov, som Femstjernebevægelsen inkluderer i sit program, var en del af en New Deal, baseret på præcis den form for store infrastrukturprojekter, som Femstjerne hidtil har været imod. For eksempel var Golden Gate Broen, hvis konstruktion blev promoveret af den italienske borgmester for San Francisco, ét af de mange sådanne New Deal-infrastrukturprojekter, hvis ækvivalent i dag ville være Messinabroen.

Mange iagttagere frygter nu en økonomisk krig mod Italien, som en hævn for valget, og som blev startet af Juncker, eftersom hans erklæringer inden valget ikke fremprovokerede et kollaps af italienske statsobligationer. Moody's advarede i dag om, at, med mindre den nye regering holder sig til de såkaldte »reformer« (nedskæringer, sænkning af lønninger og pensioner som i Grækenland), vil »markederne« (alias, spekulanter) snart reagere.

Movisol, LaRouche-bevægelsen i Italien, responderer til disse trusler med LaRouches Fire Love, som var i centrum for vore egne valgkampagner i Italien, med meget gode responser fra mange kandidater: Med Glass-Steagall kan Italien forebygge sådanne spekulative angreb og tildele realøkonomien resurser, begyndende med de bydende nødvendige infrastrukturprojekter, såsom genopbygningen af de jordskælvsramte områder og med den Maritime Silkevej, som blev støttet af Paolo Gentilonis italienske regering, der vil forblive ved magten til efter påske, hvor rådslagninger om en ny regering vil begynde. Movisol er den eneste styrke i Italien, der kan samle alle

partier, på trods af deres uoverensstemmelser, omkring dette fempunktsprogram: LaRouches Fire Love og den Nye Silkevej. En regering kan og må dannes på basis af dette program, og kun på basis af dette program.

Foto: Leder af Movisol og mangeårig samarbejdspartner til Lyndon og Helga LaRouche, Liliana Gorini, taler for en konference i Alba, Piemonte, nov., 2016.

Det iboende strategiske skifte i Putins »Sputnik-chok«. Helga Zepp-LaRouche i Nyt Paradigme Webcast, 9. marts, 2018

Jeg vil gerne opfordre vore læsere til ... at læse følgende artikel af min mand, som blev udgivet 30. marts, 1984 ... : »Draft Memorandum of Agreement between the United States and the U.S.S.R.« Jeg har altid ment, at dette særlige dokument var et af de mest fremsynede og visionære artikler af de mange, mange skønne artikler, min mand har skrevet i årtiernes løb, for dette var et år efter, at SDI blev foreslået af præsident Reagan. Som vi ved, så var modreaktionen mod dette forslag utroligt. Det kom fra kredsene omkring Bush i Reagan-administrationen, men det kom også fra Ogarkov-lejren i det sovjetiske militær. Så efter et år fremsatte min mand et meget fremsynet forslag, som var ideen om at grundlæggende set at opløse NATO- og Warszawapagt-blokkene; og bruge samarbejdet

mellem NATO og Warszawapagten – men i særdeleshed USA og Sovjetunionen – til at udvikle våben baseret på nye, fysiske principper; anvende dem i civilsektoren til at forårsage en videnskabsdrevet virkning; og dernæst bruge den øgede produktivitet i begge økonomier – men især også i den sovjetiske økonomi – til at gennemføre en betydningsfuld overførsel af teknologi til udviklingslandene og overvinde disses underudvikling og ophøre med at bruge udviklingslande til stedfortræderkrige mellem supermagterne. Principperne, der blev fremlagt i denne artikel, for det politiske grundlag for en varig fred, må være alle nationers absolutte, betingelsesløse suverænitet; samarbejde mellem suveræne nationalstater; ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologisk fremskridt, til alle og enhvers gensidige fordel; og så fremdeles.

Download (PDF, Unknown)

**En olivengren fra Putin;
Endnu én fra Trump;
– og en stor overraskelse fra**

Italien

Leder fra LaRouche PAC, USA, 7. marts, 2018 – Den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov, der i går skrev om den russiske præsident Vladimir Putins tale, som hørtes i hele verden, om nye, russiske, økonomiske politikker og strategiske våbensystemer med ny teknologi, understregede, »Rusland tilbyder en olivengren, ikke atomkrig«. Dette er sandt. Den fornuftige respons til Putins annonceringer er klar, og elementer af den fremmes allerede af visse veteraner af præsident Reagans Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI). Genopliv SDI som et forceret program, baseret på teknologisk samarbejde mellem USA og Rusland, med det formål at udvikle opsnapping af missiler *baseret på nye, fysiske principper og de seneste plasmateknologier og teknologier for dirigeret energi.*

Det blev præsenteret i sin helhed i 1984 i »[The LaRouche Doctrine: Draft Memorandum of Agreement between the U.S. and the U.S.S.R](#)« om betingelser for fred, teknologi og økonomiske politikker for udvikling af tredjelande, våbenpolitikker og forhandlinger om nedrustning.

Putin tilbyder nu en ny mulighed for dette nye fredsparadigme. Første gang omdøbte kredse omkring Bush og Kissinger SDI til blot »antimissil-missiler«, og trak dernæst USA ud af ABM-traktaten i 2002. Idet de tænkte, at Rusland var ruineret, og med kun sin strategiske missilstyrke tilbage, var Bush-planen – Obama fortsatte den – at omringe Rusland med antimissil-jagerfly og slå Rusland ud af selv af klubben for atommagter. Putin har netop demonstreret, hvilken strategisk fiasko, det var; hans annonceringer frembyder en mulighed for igen at forhandle som ligeværdige stormagter. Det kan føre til en genoplivning af Strategisk Forsvarsinitiativ, og mere – til at bruge nye, fysiske principper for at forsvare Jorden mod asteroide- eller meteornedslag, og til at opgradere energiproduktion, industri, landbrug og medicin, som LaRouche

forklarede det i 1984.

Præsident Donald Trump, som forstår gensidigt fordelagtige stormagtsrelationer, på trods af alle angrebene mod ham for det, har også udtrykkeligt udtalt, at hans politik over for Korea er samarbejde med Kina for at få direkte forhandlinger med Nordkorea, atomvåbenfrihed og fred på halvøen. Alene dette kunne skaffe det ønskede resultat, hvis nogen politik kan.

Præsidenten går op imod hele Washington ved at nægte at målrette sine handelsstraffe udelukkende mod Kina og Rusland, som det er blevet krævet af britisk geopolitik i imperiestil. Han må gå videre end det og må tilslutte USA det nye paradigme for økonomisk udvikling og fred, repræsenteret af Kinas Bælte & Vej Initiativ. Dette er afhængigt af, at kandidater og valgte regeringsfolk (Kongres og Senat) kræver det i valgkampagnen i 2018, med en økonomisk politik for USA, kendt som »LaRouches Fire Love«.

I en velkommen overraskelse har vælgerne i Italien netop stemt på nationale kandidater, der stillede op på politiske handlinger, som er foreslået af LaRouche: Glass-Steagall opbrydning af storbanker og statslig bankpraksis for at yde kredit til industri og infrastruktur. LaRouche-bevægelsen i Italien, kendt som Movisol, har i en udtalelse efter valget sagt: »Movisol er den eneste kraft i Italien, der kan samle alle partier, på trods af deres uoverensstemmelser, omkring disse punkter: LaRouches Fire Love og Kinas Nye Silkevej. En regering kan, og må, dannes på basis af dette ...«

Dette er afgørende åbninger for et nyt paradigme for menneskeligt fremskridt.

Foto: Den russiske præsident Putin i et møde i Agenturet for Strategiske Initiativers Bestyrelse. 7. marts, 2018. (en.kremlin.ru)

Det Gamle Paradigme i det transatlantiske område er døende – briterne i panik

Leder fra LaRouche PAC, USA, 5. marts, 2018 – I løbet af den forgangne uge har præsident Trump smadret briternes og deres agenter i det miskrediterede efterretningsapparat fra Obama-tidens bestræbelser på at opfinde en retfærdiggørelse for krig med Rusland og Kina. De vestlige medier udløste en strøm af fordømmelser af Kina og præsident Xi Jinping i særdeleshed efter meddelelsen om, at begrænsninger af embedsperioder ville blive fjernet fra Kinas forfatning, og kaldte Xi en hensynsløs diktator, en ny livstidskejser og en fare for verden. Trump responderede under en privat middag med Republikanere: »Han er nu præsident for livstid. Præsident for livstid. Nej, han er storslået. Og hør engang, dette kunne han gøre. Det skulle vi måske prøve en eller anden dag?« De ynkelige mediehorer gik bersærk.

Den juridiske lejemorder Robert Muellers kupforsøg imod Trump på vegne af britisk efterretning, og som har til hensigt at standse Trumps samarbejde med præsident Putin, er ved at sygne hen. Et af Muellers mål sagde i dag, at han ville ignorere Muellers stævning, kaldte det en »heksejagt« og tilføjede: »Lad ham arrestere mig.« To Republikanske kongresmedlemmer har krævet en særlig anklager til at efterforske FBI's forbrydelser med at bruge den skandaløse rapport fra den britiske efterretningsagent Christopher Steele til at retfærdiggøre udspionering af Trumps valgkampagne. I dag tweetede Trump selv, at Obama bar skylden for denne heksejagt:

»Hvorfor udløste Obama-administrationen en efterforskning af Trump-kampagnen (med nul bevis for forseelser) længe før valget i november? Uørt. Større end Watergate.«

Samtidig demonstrerer Trump, at han bekæmper de neokonservative i det Republikanske Parti lige så intenst som dem i det Demokratiske Parti. I en tale ved et Republikansk fundraiser-møde i Florida, kaldte Trump invasionen af Irak for »den værste, enkeltstående beslutning, der nogensinde er truffet« og som svarer til at kaste en kæmpesten ned midt i et hvepsebo. Her står vi så, som denne verdens fjolser, fordi vi havde dårlige politikere, der kørte vores land i lang tid. Det var Bush. Endnu et virkeligt geni. Det var Bush.«

Briterne er gået i panik. Denne uges *New Yorker*-magasin udgav en lang artikel for at dække over MI6-agent Steeles rolle, med overskriften, »Hvordan eks-spionen forsøgte at advare verden om Trumps forbindelser til Rusland«. Interviewet med Steele forsøger at dække over briternes rolle i den forræderiske bestræbelse på at bringe USA's regering til fald og fremprovokere en krig med Rusland.

Panikken er også fremkaldt af chokeffekten over præsident Putins annoncering den 1. marts af nye, russiske militære kapaciteter, som gør USA's og NATO's ring af missilforsvarssystemer rundt om Rusland impotente og ubrugelige, og som Helga Zepp-LaRouche har karakteriseret som en ny »Sputnik«-alarmklokke for verden. Wall Street-spekulanternes systemiske overtagelse af USA's økonomiske politik siden mordet på præsident Jack Kennedy gjorde det muligt for de narkodopede drenge i City of London og på Wall Street at svælge i deres forlorne penge, men det står nu klart, at ødelæggelsen af Vestens produktive og videnskabelige kapaciteter til fordel for 'funny money', 'Matador-penge', har sin bagside i ødelæggelsen af enhver reel rigdom. Putin fastslår den samme pointe ved at insistere på, at det russiske militære gennembrud er et resultat af et kompleks, der »omfatter videnskab, uddannelse, personel og moderne

fremstillingsfaciliteter«, præcis det, som USA har opgivet til fordel for hurtige profitter gennem hasardspil. Putin tilføjer: »Det giver os stort håb, at alt det kan bruges og anvendes i civile industrier.«

Langt fra at være en trussel mod Vesten, har Putin opfordret Vesten til endelig at omstøde deres unipolære fantasier og sætte sig sammen med Rusland og andre og udarbejde midlerne til global fred og globalt samarbejde.

Trump arbejder også sammen med den sydkoreanske præsident Moon Jae-in for at skabe betingelserne for at løse den nordkoreanske krise. En sydkoreansk delegation til Nordkorea mødtes i dag med Nordkoreas leder Kim Jong-un, for at »overbringe præsident Moons hensigt om at bevare strømmen af inter-koreansk dialog og forbedre relationerne for at opnå en varig fred og en atomvåbenfri koreansk halvø ... så vel som en dialog mellem Nordkorea og USA og det internationale samfund«, som lederen af den sydkoreanske delegation sagde til pressen. I sidste weekend sagde Trump, at der afgjort vil komme forhandlinger mellem Washington og Pyongyang. Briterne og de neokonservative er rædselsslagne, eftersom Koreakrisen er deres primære (kunstige) retfærdiggørelse af deres militære ring rundt om Kina.

Det gamle paradigme er i færd med at smuldre. Italiens parlamentsvalg i søndags smed begge grene af de etablerede, politiske institutioner ud, ligesom de tyske valg for fem måneder siden efterlod de traditionelle partier i total forvirring. Efter fem måneders mundhuggeri, fik de afdankede tyske partier (SPD-CDU-CSU) endelig skruet en regering sammen i søndags, som er lige så stabil som en tobenet stol. Ligesom i USA er den eneste vej til vækst og stabilitet i Europa at erkende det gamle paradigmes død og vedtage de politikker, som Lyndon LaRouche for længe siden har formuleret – Glass-Steagall bankreform; etablering af nationale bankinstitutioner i Hamiltons tradition; skabelse af massiv statskredit til en videnskabelig, økonomisk drivkraft og infrastruktur; og fuldt

samarbejde med Kina og Rusland om den Nye Silkevej. Dette er sandhedens time.

Foto: Præsident Donald J. Trump adresserer nationen efter det tragiske skyderi på en skole i Florida. 15. februar, 2018. (Official White House Photo by Joyce N. Boghosian)

Italien dumper etablissementet

5. marts., 2018 – Mens Tyskland synes at være ved at komme ud af italienske vilkår (med SPD-medlemmerne, der godkender 'die Grosse Koalition'), så synes Italien til gengæld at glide ind i tyske vilkår – intet parti eller nogen koalition synes at være en mulighed, alt imens etablissementets partier fik tæsk.

Femstjernebevægelsen opnåede et resultat ud over alle forventninger, med 32,9 % i Deputeretkammeret og 31,97 % i Senatet, med 90 % af stemmerne optalt. Det Demokratiske Parti er stadig det næststørste parti, men kollapsede til et historisk lavpunkt på 18,94 % i Huset og 19,29 % i Senatet. Det tredjestørste parti er Lega, som med 17,77 % og 17,94 % hhv. fremviser den største fremgang af alle partier. Belusconis Forza Italia kommer ind på fjerdepladsen med 13,92 % og 14,40 % hhv. Dette er et bittert nederlag for Cavaliere (Berlusconi).

Med hensyn til koalitioner, så kommer centrum-højre (FI og Lega) på en førsteplads med 37 og 37,46 %, hhv. (i de to kamre). Femstjernebevægelsen stillede op alene, men kommer ikke desto mindre ind som nummer to, med centrum-højre på tredjepladsen med 23,16 og 23,22 %. Centrum-højre vandt i det nordlige og centrale Italien; Femstjernebevægelsen vandt stort

i det sydlige Italien.

De store tabere: Matteo Renzi og Silvio Berlusconi. Vinderne: Luigi di Maio (Femstjernebev.) og Matteo Salvini (Lega). De systemiske partier tabte og de anti-systemiske partier vandt, i etablissement-jargon. Internt i og uden for Italien ses dette også som en sejr for populisternes eller de euroskeptiske, selv om en sådan definition ikke rigtig passer på Femstjernebevægelsen, i hvert fald ikke helt.

Forvent, at de sædvanlige mistænkte hævder, at Putin har manipuleret endnu et valg.

Femstjernebevægelsen kræver nu et regeringsmandat, idet dette, pr. tradition, gives til det parti, der vandt valget. Men forfatningen giver statspræsidenten nogen indflydelse. Han vil give et mandat til den kandidat, der, efter hans mening, efter rådslagning med alle partier, har de bedste chancer. Eftersom intet parti eller ingen valgkoalition har opnået 40 % 's tærsklen, som giver en flertalsbonus, er de følgende scenarier teoretisk mulige:

En regering mellem Femstjernebevægelsen og Lega.

En regering mellem Femstjernebevægelsen og PD.

En regering mellem centrum-højre og Femstjernebevægelsen.

Hurtige nyvalg.

Den tredje mulighed er den mindst sandsynlige. Bruxelles og Frankfurt går ind for den anden mulighed, som ville garantere en pro-EU-regering. Femstjernebevægelsen er splittet mellem pro-EU Casaleggio-fraktionen og andre, der ønsker en alliance med Lega. Men for at sidstnævnt kan lade sig gøre, må flere tilsyneladende uforenelige holdninger overvindes. Selv om de er enige om bankopdeling, så er Lega faktisk for hård investering (infrastruktur), alt imens Femstjernebevægelsen er malthusiansk og har ført kampagne imod alle store projekter,

inkl. Torino-Lyon og Messina Broen.

Tingene vil blive klarere den 23. marts, hvor parlamentet samles og formændene for begge kamre vælges. Dette vil vise, hvad alliancerne er.

Foto: Luigi di Maio, leder af Femstjernebevægelsen, sammen med partiets stifter, Beppe Grillo (højre), i Rom efter søndagens valg i Italien.

Vil italiensk valg og muligt SPD-nej til stor koalition i Tyskland starte finanskaos på søndag?

Politisk Orientering 1. marts. 2018

v/ formand Tom Gillesberg

»Velkommen til disse tider, hvor den sibirske kulde strømmer ind over Europa og, kunne man da håbe på, kunne have den effekt, at folk lige kunne slå lidt koldt vand i blodet og tænke sig om et par gange og måske nogen tilmed kunne få kolde fødder over denne her konfrontationspolitik, som Claus Hjort Frederiksen og andre folk, der bare marcherer i takt til de kommandoer, der kommer ud fra London; at de lige kunne begynde at tænke sig om og sige, vil vi virkelig tage en fuld

konfrontation med Rusland og Kina, for, hvis vi vælger at gøre det, så kan det kun ende med én ting, og det er atomkrig og den sandsynlige udryddelse af menneskeheden ... Man kan ikke tage en 'let lille krig' med Rusland eller med Kina, og så slutter det igen; det kan i sagens natur kun blive ved, fordi Rusland og Kina kommer ikke til at kapitulere og blive loyale, vestlige lakajer, det har de gjort klart for lang tid siden. Det har både Xi Jinping og Putin igen og igen signaleret. Senest i dag holdt Putin sin store tale til nationen i Rusland, hvor selvfølgelig, ved siden af alt det andet, hvordan sikrer vi økonomisk fremgang for den russiske befolkning og sørger for, at russerne kan være et glad folkefærd; men med i alt det her var så også en gennemgang af de meget aktive tiltag, man har gang i, inkl. nye typer af atomvåben, for at sikre, at ingen skulle få den tåbelige idé, at man kunne angribe Rusland og slippe af sted med det ...«

Konference i Genova: Den Nye Silkevej for Italien

30. jan., 2018 – En stor konference om »Den Nye Silkevej for Italien« fandt sted i Genova den 24. jan., arrangeret af den lokale havnemyndighed og regionale administration. Zhang Gang fra Kinas Råd for Promovering af International Handel var hovedtaler. Konferencen satte fokus på den rolle, som kan spilles af Rotterdam-Genova-korridoren i den Maritime Silkevej, når de to igangværende, afgørende forbindelser i den

sydlige del af Schweiz, Ceneri Basistunnellen (15 km) og Genova-baglandsforbindelsen, den »Tredje Apenniner-overgang« (53 km), bliver færdige i 2020-2022.

Chefen for havnemyndigheden, Paolo Emilio Signorini, opfordrede regeringen til at investere i at opgradere havneinfrastrukturen for at imødekomme udfordringen. Avisen *Il Giornale* havde på smukkeste vis overskriften: »Silkevejen er brolagt med guld«.

Foto: Kort, der viser Ceneri-basistunnellen.

Genova var i øvrigt den by, hvor Marco Polo, der var fra Venedig, efter sigende sad fængslet i 1298-99 efter hjemkomsten fra sin 24 år lange rejse til Østen og Kina, og her, han efter sigende skal have dikteret sine rejseoplevelser til medfangen, Rustichello. Nye tider for Genova ...

Kina og Italien diskuterer Bælte & Vej i Milano

11. jan., 2018 – Samtidig med, at ledere fra EU's 'Mediterranean Seven', 'de syv fra middelhavsområdet', ankom til Rom i går, fandt en stor konference: »Bælte & Vej: Opbygning af en konkret køreplan for Italiens og Kinas Fælles Vækst«, sted i Milano, sponsoreret af det Italienske Industriministerium og det Kinesiske Handelsministerium, samt af Lombardiets Industriselskab (Assolombarda), og arrangeret af det Italiensk-Kinesiske Erhvervsforum.

Med en rapport om begivenheden skrev *Formiche*, at »konferencen viste, at BVI, der skal forbinde Europa og Kina og skarpt reducere transporttiden for fragt, allerede i 2014-2016 har

skabt 180.000 jobs inden for infrastruktur«.

»Den Nye Silkevejsplan vil være til fordel for samarbejde mellem flere end 60 lande, der tilsammen udgør 63 % af verdens befolkning, 30 % af BNP og 35 % af internationale handelsudvekslinger«, sagde Carlo Bonomi, formand for Assolombardo. Bonomi påpegede den kendsgerning, at Lombardiet alene har et handelsvolumen med Kina på over €15 mia.; næsten halvdelen af hele den italiensk-kinesiske handel (€38 mia.).

Zhou Xiaoyan, generaldirektør for den europæiske afdeling af det Kinesiske Ministerium for Økonomisk Udvikling, bemærkede, at den italienske og kinesiske økonomi kan komplementere hinanden. Faktisk er handelen, i de første ti måneder af 2017, steget med 13,9 %, mens Kinas import fra Italien er steget med 22 %. Kinesiske firmaer har investeret over €11 mia. i Italien i løbet af de seneste år.

Fabrizio Lucentini, en direktør for det Italienske Ministerium for Økonomisk Udvikling (industri), sagde, at italienske firmaer bør øge kontakterne med alle lande, der er en del af BVI. Medformand for Pirelli, Marco Trinchetti Provera, opfordrede til, at man ændrede sine standpunkter om Kina, der ikke udgør nogen trussel for den europæiske økonomi. Formand for Bank of China Chen Siqing understregede, at, i de næste år, vil 46 % af væksten komme fra områder, der er involveret i BVI.

Der var tre paneler: én om finansiering, med deltagelse af Italiens Cassa Deposita e Prestiti, Silkevejsfonden og Bank of China Holdings; og to om infrastruktur.

Foto: Duomo di Milan, Milanos domkirke, er næsten blevet vartegn for byen. Domkirken er den største i Italien (idet Peterskirken ligger i Vatikanstaten) og den tredjestørste i verden, og tog næsten 600 år at færdigbygge! Det er ligeledes i Milano, i kirken Santa Maria delle Grazie, at man finder Leonardo da Vincis berømte freske, den sidste nadver. Igennem

det meste af 1900-tallet var Milano desuden en vigtig industriby og har siden Italiens samling været landets finansielle centrum.

Italy-China Alliance for Transaqua.

**Franco Persio Bocchetto,
Foreign Director for Bonifica
S.p.A, Italy.**

Video; english transcript

Italy-China Alliance for Transaqua

This is an edited transcript of a presentation by Franco Persio Bocchetto describing the Transaqua project to the Nov. 25-26 Schiller Institute Conference.

Transcript

Good afternoon to everybody, and to Ladies and Gentleman. I'm very glad to be here at this very interesting conference. I was really amazed listening this morning, especially to the speeches of Schiller Institute President Helga Zepp-LaRouche, and the one of the enthusiastic Professor He Wenping. And also I was interested in hearing the speech of Professor Askary, who introduced the Transaqua project that I would like to show and present here.

The Transaqua Project

The Transaqua project is perfectly in line with the vision of this conference, which is "To Fulfill the Dream of Mankind." Transaqua, as maybe you know, was conceived more or less about 30 years ago, by our firm Bonifica. Perhaps at that time, it was too innovative; maybe in that time nobody was really interested in developing Africa. But nowadays conditions are really different and maybe this is the time to revive the project: Maybe we can call it "Transaqua 2.0" in order to start the development of this great dream for Africa.

Maybe most people think Transaqua is only a problem of transferring water from the Congo Basin to Lake Chad, but this is not the vision of Transaqua. First of all, everything starts from the problems that are related to Lake Chad. We are going to show you the actual situation of Lake Chad.

Lake Chad was one of the largest endorheic lakes in the world, and maybe the largest in Africa. The lake is situated in the Sahel region, at the crossing of the borders of four countries: Niger, Chad, Nigeria, and Cameroon. The total catchment area of Lake Chad is very huge: 2,434,000 sq km. Eight countries, including Algeria, Cameroon, Central African Republic, Chad, Libya, Niger, Nigeria, and Sudan are using the water resources from Lake Chad. The main inflows of Lake Chad are from the Chari River, and Chari and Longone River, and the main outflows are evaporation and infiltration. For this reason, it's an endorheic lake, because it does not drain to the sea.

The Chari River and Longone River flow from south to north, and this is the actual Lake Chad. The lake basin has a very unstable equilibrium as there is no surplus water flowing to the sea. The only outflows are infiltration and evaporation. If water is used upstream, the lake cannot but shrink.

Lake Chad always had great oscillations, due to natural

climatic fluctuations. Now, especially in this period of climate change, we must follow very closely what will be the future of Lake Chad. Lake Chad is suffering from the increase in population and subsequent water consumption, mainly for irrigation, and in addition, the decrease of rainfall. Lake Chad's surface in 1973 was more or less 25,000 sq. km. As you see, in 2015, it decreased to 2,500 sq. km, while the population within the basin has grown from 8 million to 30 million people, more or less.

As a consequence of this drought and drying up of the lake, agriculture development increases pollution, ecological destruction, and extinction of rare species. The economy of the surrounding countries and region is severely threatened by reduction of the lake's surface levels and volumes. Average food production and household purchasing power have been continuously reduced since the 1980s. Humanitarian, ecological, and economic crises are developing rapidly as the volume and surface of Lake Chad are drastically reduced at an alarming and accelerated pace.

Also, it's important to show the evidence that in this region, the consequences of this are also all the problems related to Boko Haram, which is really active in this region due to the poverty of this region.

How to mitigate the Lake Chad drought: Well, thinking of the problems of Lake Chad, we have to think about the future. And the future in 30 to 50 years will be very, very dramatic for Africa in a certain way. As you see, it is forecast that real growth of the population, between today and the year 2200, will grow by 400%. So the problem is, what will happen when, within 30-40 years you will have the doubling of the population in Africa, and also in those Sahel regions.

We heard today in the earlier speeches, about the New Deal and the optimistic vision of Chinese President Xi Jinping, and we really hope that, due to the positive strength of China, they

will really succeed in helping the world help to develop, and that these regions will have help from the Chinese for development. There are a lot of projects that are going on as Mr. Askary has showed us in the context for all of Africa. But, it is important, also to set up and improve the Transaqua project in Central Africa, in the middle of Africa, the part which is poorest and where the desert is continuing to make inroads.

The consequence of not doing this is a huge migration into the rich countries, and of course, Italy and Europe are suffering from these consequences. Most of the people come from the Sahel region, so I think that Europe has to help to improve the Transaqua project, in order to develop all these countries, and bring food, agriculture, and fisheries as a way to eliminate poverty in this region.

Over the years, the Lake Chad Basin Commission, created by the states around Lake Chad has really done great work in facing up to the shrinking of the lake, and for the realization of numerous national and transnational projects, to optimize the use of water resources and mitigate possible disputes between the states.

What to do next? What will the next challenges be for the Lake Chad Basin Commission? First of all, in the medium term, there are projects that are going on to mitigate the Lake Chad drought, of course, projects that tend to sustain the existence of people, improve the efficiency of water use, through new research, innovative organization, based on the use of smart technologies to improve the efficiency of system coordination and control. First of all, a very big monitoring system should be set up in order to control the consequences of climate change, control all the problems related to agricultural use, and control the consequences of national and transnational projects that are being done in this region.

We can be very optimistic, but due to the growth of the

population, the long-term measures cannot be other than to think how to transfer large volumes of water from the Congo River Basin to Lake Chad.

Well, water transfer to drying up endorheic lakes is not merely a “nature conservation measure.” Environment and wildlife deserve to be protected—human beings, too. A drying endorheic lake is proof that the water resources in its catchment area are overexploited with respect to incoming runoff. Transferring water from adjacent river basins that have surplus water flowing into the sea, is a way of increasing water availability, especially for agriculture, in the context of the increasing population and declining rainfall, and to restore wildlife.

When water is in short supply in a given place, either you bring it there, or people will migrate elsewhere.

Near Lake Chad, there is an immense, scarcely populated river basin, which discharges into the Atlantic Ocean an average of 40,000 cubic meters/second—the equivalent to 1,250 billion m³ /year. That discharge is 200 times the discharge of the Main River [in Germany], or 14 times that of the Rhine at its mouth. How much of this volume could be possibly and safely diverted into Lake Chad has yet to be studied.

Can we think of a “win-win” project, where all countries involved have their advantages, which is perhaps, one of the basic conditions for developing this project?

Bringing water from the Congo River Basin to the thirsty Chad region and increasing irrigated agriculture, restoring the lake, producing hydropower and improving inter-African transport and commerce, is the vision of this Transaqua Project.

A canal would have to intercept part of the discharge of the right-hand tributaries of the Congo River, and convey them across the watershed between the Congo Basin and the Chari

Basin. The diverted flow would reach Lake Chad through one of the Chari tributaries, properly reshaped. A very preliminary estimate gives an amount up to 100 billion m³ /year could be diverted. That this less than 8% of the Congo discharge, ensuring thus the restoration of Lake Chad and irrigation of up to 3 million hectares.

In its fall toward Chad, the diverted flow could be used for hydropower production. Along the canal, a road should be built which would become the backbone of inter-African land transport. The hypothesis that the canal could also be suitable for navigation has been made. Those ideas stemming from the early 1920s, have been studied by Bonifica, and are presently being considered by the Lake Chad Basin Commission as a possible project for the future.

The idea of Bonifica is to transfer about 100 million cubic meters of water per year from the Congo River Basin to the Lake Chad and Sahel district. This is the Congo Basin as you can see in red, which is the alignment more or less of the canal. You cross the watershed and you go into the water catchment area of the River Chari.

What is important to note is that the Transaqua formula is not simply to replenish Lake Chad, but to give access to drinking water, revive agricultural activity, irrigation, fish farming, a navigable waterway, trade, transport, regulate flows, produce electric power, river ports, commerce, and road connections—thus creating an economic development system along the Transaqua waterway.

With the regeneration of Lake Chad's natural resources, we can show the shape of the lake in 2087. Characteristic of this project is that navigable infrastructure systems can be realized through modules. We don't need to realize the whole project at the same time, so we start from the part which is most near to the watershed, and the development of the first 500 km of the canal.

The Transaqua water project is a combination of situations. In order to produce hydropower, we will construct small dams along the tributaries of the river, in order to catch some part of the water for the Transaqua canal. By connecting different lakes with canals, we can realize a waterway which will have a maximum extent of up to 2,400 km, reaching Lake Tanganyika on the east side of Africa.

Road connection: As you can see, the Transaqua corridor intersects the Lagos-Mombasa Road, which is one of the principal roads that was shown by Professor Askary in his speech. And as you can see, in the Mombasa-Nairobi link, it is one of the hubs of the One Belt, One Road project.

It is very interesting to think that this Transaqua Project can become one of the projects that can be developed within the One Belt, One Road project.

Some final considerations: Having for years pursued a dream, now is the time to take action. From this point of view, what is interesting and new is the fact that the Chinese have begun to get interested in the project. Last year, a Memorandum of Understanding (MOU) was signed between the Lake Chad Basin Commission, and ChinaPower, which is one of the big infrastructure companies of China. The scope of the MOU was to start the feasibility study of the water transfer project, by trying to construct one of the first elements of the project, which is the CIMA Project. I don't have time now to explain this CIMA project, but it is certainly one of the modules of Transaqua, although it is only part of it, because the CIMA project, developed by the Canadian CIMA company, is a project to pump water from the Ubangi River over the watershed into the Chari River, which is a different vision from Transaqua, which is to construct a corridor crossing Africa, and bringing development to all the regions that are crossed by the project.

It is important at this point to show that Bonifica, in the

context of the signing of this MOU, decided to go to China and to speak to ChinaPower, in order to offer the collaboration of Europeans, of Italians, to jointly develop the feasibility study. We found a great interest from the Chinese, so we signed an MOU and now we are taking action in order to jointly develop this feasibility project together with the Chinese. This may be the first break in the construction of this important infrastructure in the center of Africa.

Thank you. [applause]

Europæisk appel til præsident Trump om at indføre Glass/Steagall. Liliana Gorini fra konferencesalen, Frankfurt, Tyskland, 25.-26. nov., 2017

I sidste måned besluttede vi, fordi den Europæiske Union forbyder diskussionen, at bringe diskussionen fra Italien til USA. På hvilken måde? Vi skrev et brev til præsident Trump for at minde ham om det løfte, han gav under valgkampnen, om at genindføre Glass/Steagall-loven. Et hundrede treogtredive parlamentsmedlemmer underskrev brevet – fra det italienske parlament, det Europæiske Parlament, inklusive hr. Zanni, der indsamlede otte underskrifter fra parlamentsmedlemmer på dette brev, samt fra nationale parlamentsmedlemmer: regionale

rådsfolk fra Lombardiet, Veneto og folk fra Syditalien.

Liliana Gorini: Mit navn er Liliana Gorini, og jeg er forkvinde for *Movisol*, LaRouches organisation i Italien og en nær medarbejder til fr. Helga Zepp-LaRouche og hr. LaRouche gennem 40 år. Jeg siger dette, fordi jeg af fysiske årsager ikke har deltaget i konferencer, og nu er jeg her endelig: Så mange mennesker kender mig måske ikke.

Jeg vil gerne kommentere, hvad Zanni netop sagde om situationen i Europa, og især i mit land, Italien, og fuldt ud bekræfte det, han sagde om virkningerne på befolkningen af den Europæiske Unions vanvittige politik, og især om bail-in. Der er allerede ofre i Italien for denne bail-in-politik og Bankunionen: To pensionister tog deres eget liv, fordi de mistede hele deres opsparing. Dette var ikke rige mennesker. Dette var almindelige mennesker, der havde sparet op i hele deres liv, og deres penge blev ganske enkelt stjålet med denne bail-in (ekspropriering af bankindsud). Det er ikke en løsning; der skaber faktisk flere problemer.

Efter problemet med bankerne i Veneto har vi nu også et problem med de væsentligste samarbejdsbanker i Genova, *Carige*, der er ved at gå fallit, og folk er bange. De ikke alene mister deres jobs, og økonomien synes at fortsætte udelukkende, fordi folk lever af deres opsparede midler. Italienerne har tendens til at opspare penge; men hvis de også mister deres opsparinger, vil de ikke alene ikke have et job, men de vil heller ikke være i stand til at overleve. Så det græske mareridt er ved at komme meget, meget tæt på for alle italienere.

Men, i den Nye Silkevejsånd findes der en løsning, så jeg vil gerne overbringe de gode nyheder til alle i den optimistiske ånd, som fr. LaRouche gav udtryk for i sin åbningstale: I Italien har vi haft en diskussion, som vi begyndte for mange år siden, baseret på LaRouches Fire Love, og især den første lov, Glass/Steagall. Den debat, som *Movisol* – vi – skabte, har

nu bragt otte lovforslag ind i det italienske parlament; i mellemtiden debatteres det i fire regionale råd. Der var for nylig en diskussion i Finanskomiteen om dette.

I sidste måned besluttede vi, fordi den Europæiske Union forbyder diskussionen, at bringe diskussionen fra Italien til USA. På hvilken måde? Vi skrev et brev til præsident Trump for at minde ham om det løfte, han gav under valgkampagnen, om at genindføre Glass/Steagall-loven. Et hundrede treogtredive parlamentsmedlemmer underskrev brevet – fra det italienske parlament, det Europæiske Parlament, inklusive hr. Zanni, der indsamlede otte underskrifter fra parlamentsmedlemmer på dette brev, samt fra nationale parlamentsmedlemmer: regionale rådsfolk fra Lombardiet, Veneto og folk fra Syditalien.

Mange andre mennesker underskrev dette: Betydningsfulde økonomer, journalister, ledere af aviser, jeg selv – jeg var selvfølgelig blandt de første underskrivere.

Vores idé er at bringe dette brev til Kongressen i januar måned for at fremme de tværpolitiske lovforslag, der er blevet foreslået i den amerikanske Kongres. Som I ved, har et par republikanere og mange demokrater introduceret [eller medsponsoreret] lovforslag. Glass/Steagall-loven var i partiprogrammet for både det Republikanske og det Demokratiske Parti, ligesom det også er i de fleste italienske partiers partiprogram. I Italien afholder vi parlamentsvalg, sandsynligvis i maj. Alle [forslagene] om bankopdeling og Glass/Steagall er i alle disse italienske partiers partiprogrammer, fra venstre til højre.

Dette skyldes alt sammen vores kampagne i Italien. Jeg vil særligt gerne introducere denne unge mand – der er årsag til, at jeg er her, for han kørte mig – Massimo Coldamassaron. Det var ham, der indsamlede alle underskrifterne, opsøgte politikere og slog dem oven i hovedet og sagde, »Jeg vil redde mine børns fremtid, og I må vedtage Glass/Steagall, ellers vil vi meget snart stå uden et land.« Han har denne samling

appeller, og han spurgte – og jeg gør dette, eftersom vi er her – om der er nogen af jer, som helt sikkert Hussein Askary, Ulf Sandmark, Jacques Cheminade, alle, der har en position, en eller anden fremtrædende politisk rolle, og vi vil gerne tilføje flere navne til disse 130 italienere, et par mennesker fra Frankrig, fra Tyskland, fra Sverige, fra Danmark, således, at når vi tager til Washington, vil det stå klart, at, ikke alene Italien, men hele Europa, hele Europa ønsker LaRouches Fire Love og Glass/Steagall.

Så kom hen til mig eller Massimo, og vi vil tilføje din underskrift, og vi vil sørge for, at denne appel ender i præsident Trumps hænder: Vi vil sørge for det. Mange tak.
[applaus]

Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne fuldt ud støtte denne idé. Jeg mener, det er et meget nyttigt forslag, så alle fra alle lande, der ønsker at støtte dette initiativ, bør kontakte Liliana og Massimo. Jeg mener, at europæerne ikke har forenet deres stemmer, og jeg mener, at det, MP Zanni udtrykte, at der er denne diskrepans mellem den Europæiske Unions politik og så de europæiske landes evne til at forsvare deres egen interesser, er meget klar. Jeg mener, at denne konference kan være et godt udgangspunkt for at optrappe et sådant krav.

Jeg vil opfordre jer alle til at henvende jer til Liliana og hjælpe med i denne kampagne, ikke blot ved at levere en underskrift, men ved at forpligte jer til at gøre det, Massimo gjorde. Vi kan alle sammen henvende os til politikerne, til borgmestre, til parlamentsmedlemmer og kræve, at de forsvare det almene vel.

For blot at styrke det, der blev sagt om finanskrisen: Vi sidder på en total krudttønde. Tegnene på, at krisen i 2008 gentager sig i langt større skala, er overvældende. Gældskrisen er større end i 2008; alle parametrene – derivaterne, de forgældede stater, selskaber, studenters gæld, krisen på ejendomsmarkedet – alle parametrene er omkring 40 –

80 % værre end i 2008. Og den Europæiske Union har netop udstedt retningslinjer, der går ud på, at de ikke har nogen værktøjer ud over at stjæle borgernes penge. Dette er virkelig et meget farligt øjeblik, som vi bør bruge som udgangspunkt for at gå ind i en regulær mobilisering for at få disse Fire Love gennemført.

Foto: Forkvinde for Movisol, den italienske LaRouche-bevægelse, Liliana Gorini.

»En fremtid for Europa efter euroen«

Tale af Marco Zanni, medlem af EU-parlamentet, Italien, på Schiller Institutets konference i Tyskland, 25.-26. nov., 2017

Tiden er således i dag inde til, at en ny, europæisk, politisk klasse tænker over, hvad der kunne være et alternativt projekt for Europa; som kunne stille spørgsmålstejn ved den eksisterende ramme for den Europæiske Union. Som jeg sagde, så stiller vi – og jeg selv personligt, som repræsentant for det europæiske og italienske folk i Europaparlamentet – spørgsmålstejn ved denne TINA-retorik (There is No Alternative

– der er intet alternativ). For vi har behov for en alternativ, institutionel ramme for det europæiske folk.

Download (PDF, Unknown)

Kandidat for Ny Silkevej vinder valg på Sicilien

7. nov., 2017 – I et valg, der ses som vejledende for valgene til parlamentet Italien i begyndelsen af næste år, vandt centrum-højre-kandidaten Nello Musumeci regionalvalget på Sicilien i søndags med 39,8 % af de direkte stemmer og 42 % af partistemmerne. M5S-kandidat Giancarlo Cancelleri kom ind på andenpladsen med 34,6 % og 26,6 % af partistemmerne. Musumeci førte kampagne for, og vandt, ved at støtte den Nye Silkevej.

Musumeci har et image af ærlig konservativ og er også respekteret af sine modstandere. Han blev støttet af en koalition med tre partier (Forza Italia, FdI og Lega) plus uafhængige. Under valgkampen skældte han premierminister Paolo Gentiloni ud for at udelukke Sicilien og Syditalien fra den Nye Silkevej.

»Sicilien, der er brohovedet mellem Europa og Afrika, er den naturlige kandidat til at spille en primær rolle som strategisk terminal i denne lykkelige idé fra den kinesiske regering. Den 'Nye Silkevej' kan blive en fremragende mulighed, men vi har brug for passende havneinfrastruktur, der omfatter et flerårigt program, for at skabe en enkeltstående 'sydlig pol' i centrum af det euro-afro-asiatiske område«, skrev Musumeci på sin blog. Musumeci krævede også en »fuldførelse af Skandinavien-Middelhavet-korridoren, som

inkluderer broen over Messinastrædet, der forvandler sicilianske strategiske havne til indgangsporte, forbedrer lufthavnssystemet og gør den interne vej- og jernbanetransport effektiv«. Musumecis hovedmodstander Cancelleri blev kun støttet af M5S, der nu er det enkeltstående, største parti på Sicilien.

Den tidligere premierminister Renzis Demokratiske Parti kom ind på tredjepladsen med 18.6 %.

Sicilien, med 5 mio. indbyggere, er en vigtig prøve på de landsdækkende valg i marts 2018. Forud for valget havde de tre centrum-højre-ledere underskrevet en aftale.

Italien: Tremonti og Sgarbi lancerer nyt italiensk parti, men efterlader et manglende led

7. sept., 2017 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti har lanceret en ny politisk bevægelse ved navn »Rinascimento« (Renæssance; genfødsel), sammen med Vittorio Sgarbi, en kendt kunstekspert, hvor ideen er at genoplive Italiens nationale identitet og suverænitet, baseret på Renæssancens ideer. De har udgivet en bog, *Rinascimento*, hvor Sgarbi adresserer historien og Tremonti adresserer den nuværende, politiske del. Selv om bogen allerede er ude, vil Tremonti og Sgarbi officielt præsentere bogen og bevægelsen den 13. sept.

Bogen 'Rinascimento',
skrevet af Tremonti og
Sgarbi

Bogen begynder godt: Brunelleschi. Fra dette udgangspunkt, der fremlægges som højdepunktet af renæssanceideen om videnskab og skønhed, gennemgår Sgarbi hele spektret af renæssance- og postrenæssancekunstnere, men mere som et katalog end som et stykke arbejde, der er orienteret mod en opgave.

Med hensyn til den Europæiske Union kræver Tremonti, at man går tilbage til Romtraktaten, hvor suverænitetssindrømmelser blev beskrevet som »undtagelser« og ikke normalitet og kun skulle gennemføres »som sidestillet« (med traktaten, og altså ikke stå over denne, -red.). Han kræver heller ikke udtrykkeligt Glass-Steagall. Man har det indtryk, at det, han ikke siger, er vigtigere end det, han siger:

For eksempel kræver han investeringer for Afrikas vedkommende, som en løsning på migrationskrisen, men den eneste, konkrete forholdsregel, han foreslår, er at afsætte 1 % af EU's indtægter fra merværdiafgift som hjælp til Afrika. Efter en beskrivelse af dette erkender han imidlertid, at det ikke ville være tilstrækkeligt, og at det, vi virkelig har brug for, er store projekter, men han forklarer ikke dette yderligere.

Med hensyn til Kinas rolle i Afrika er han mere moderat end han har været for nylig, hvor han har advaret om kinesisk ekspansion. Han siger, at Europa må blive involveret med Kina i Afrika og ikke overlade Afrika til kineserne alene.

Denne artikels forfatter har det indtryk, at bogen blev skrevet i hast. Det er f.eks. en spektakulær mangel, at Machiavelli helt er udeladt. *EIR* spurgte Sgarbi om dette gab, da vi havde lejlighed til at tale med ham på et kulturelt arrangement den 2. sept. Sgarbi, der er en narcissist, men

også en anti-snæversynet person (inkl. EU- og LGBT-snæversyn), sagde, Machiavelli »måske manglede«, fordi Sgarbis opgave var at tage sig af den figurative kunst og arkitektur, hvorimod den nuværende, politiske del var Tremontis opgave.

Denne mangel var muligvis utilsigtet, men den reflekterer bogens utilstrækkelighed mht. at repræsentere et faktisk instrument til at opnå det mål, som er bogens forfatteres erklærede mål. Det gode er, at bogen vil fremprovokere en national debat, hvor LaRouche-bevægelsen vil intervenere som en autoritet.

At genoplive Italiens identitet og suverænitet vil sige at fokusere på den røde linje, der gennemløber Renæssancens giganter med det formål at identificere den italienske identitets generelle karaktertræk som *imago viva Dei* (i Guds billede), som Dante karakteriserede det i sin Guddommelige Komædie, og Brunelleschi i sine arkitekturmesterværker, baseret på anti-empirisk videnskab. I denne forbindelse er Machiavelli det manglende led, som det rammende beskrives af Friedrich List i hans afhandling om den politiske økonomis nationale system (*Das nationale System der politischen Ökonomie*).

Foto: Giulio Tremonti (venstre) og Vittorio Sgarbi. I midten detalje fra maleriet Den skumfødte Venus, malet af Sandro Botticelli i 1486.

Tremonti advarer om et nyt finanskrak

14. aug., 2017 – Den tidligere italienske økonomiminister Giulio Tremonti advarede om en forestående brist af den

globale finansboble i et interview til Corriere della Sera.[1]

Tremonti er netop vendt hjem fra en række konferencer i USA.

»Efter 2007 er årsagerne til krisen her stadig«, siger han. »Overfloden af likviditet, der forårsagede krisen for ti år siden, er i dag eksponentielt større. Finanssektoren gennemgår for tiden en frygtindgydende genetisk mutation. Alle elementerne, der frembringer de famøse bobler, er alle til stede.«

Folk tager af sted på ferie i en afslappet atmosfære, men, »der bør finde et minimum af refleksion over den nuværende situation sted«. Han fortsatte, »Konfronteret med Bastillen, spurgte Ludvig XVI, om der var en opstand; de sagde til ham, at det var en revolution, men han blev ved med at tro, det var en opstand, og vi ved, hvordan det endte ...«

»Nutidens centralbanker minder mig om de franske generaler, der var fuld af selvtillid og tilfredse med Maginot-linjen og ignorerede forbrændingsmotorens politiske magt. Fra Tulipan-krisen og til Louisiana-krisen lærer historien os, at bobler og uro fremkommer, når virkeligheden ignoreres, eller opdigtes.«

Vil det hele ende som i 2009?

»Det ville være et mirakel, hvis der ikke var en boble. Churchill sagde, at der ikke var to verdenskrige, men kun én, med en lang våbenstilstand imellem. Efter min mening trues vi af en lignende situation i dag.«

Om bail-in: »I 2008 var banksystemerne i Tyskland, Frankrig og U.K. bankerot, og af denne grund kom statslige bail-outs omgående. Disse regeringer var ikke mere intelligente end vi er [i Italien]; vore banker havde vanskeligheder, men var ikke bankerot og blev ramt af krisen flere år senere. Interventioner var betinget af absurde regler for statslig hjælp. Bail-in fødtes mod bankers moralske faremoment, men i

stedet for at forbyde moralske færemomenter, eller indføre fartgrænser, bremsede de op ved hjælp af krav til egenkapital og erstattede forsikringsselskabet. I tilfælde af defekter, betaler nu bankindskyderne i stedet for skatteborgerne.«

Foto: Italiens tidligere økonomiminister, professor Giulio Tremonti.

[1]

http://www.corriere.it/economia/17_agosto_14/tremonti-dieci-anni-crisi-cause-problemi-sono-ancora-li-ddab09ae-8055-11e7-a3cb-7ec6cdeeea93.shtml

Hvad der må gøres, før et nyt bankkrak slår til

Leder fra LaRouche PAC, 24. juli, 2017 – Advarslen om endnu et ødelæggende bankkrak i Europa og USA inden årets udgang, som fremførtes af *EIR* i maj og på et møde mellem medlemmer af Europaparlamentet i begyndelsen af juli, er i færd med at blive en overhængende fare. Det kræver en mobilisering til handling for at stoppe det.

Det italienske banksystem, der netop har måttet igennem tre, store bank-bailouts i kombination med »bail-ins« (eksproprieringer) af uheldige bankkunder, forsøger at rejse kapital, det ikke kan rejse, for at forhindre et potentielt kollaps, der kunne trække Tysklands banker med i faldet. Banker med hjemsted i USA har en eksponering på \$2 billion til dette truende kollaps af dårlige lån og endnu værre derivater, centreret omkring City of London.

Disse Wall Street-banker, ustraffet og givet bailouts siden

2008, har hurtigt opbygget bobler af selskabslån og kommercielle ejendomsderivater, der er større end de bobler af ejendomslån, der dengang nedsmeltede; raten af udeblevne betalinger på lån, og raten af bankerotter, stiger nu skarpt i disse bobler. En bange Federal Reserve har, endnu, ikke sat rentesatsen tilstrækkeligt op til at udløse det krak, som f.eks. IMF advarer om; men, ved at udsætte denne udløser af krakket, bliver det blot endnu mere økonomisk ødelæggende, når det kommer.

Præsident Trumps politik for samarbejde med Rusland og Kina, for fred og gensidig fordel, er rigtig og må forsvares imod alle de angreb, han af denne grund udsættes for. Men, denne politik vil ikke overleve et nyt transatlantisk finanskraks kaos. Og han har ikke de økonomiske genrejsningsplaner for Amerika, han sagde, han havde, til at afværge et sådant krak.

Der må meget hurtigt mobiliseres til handling, sluttelig fra det amerikanske folk og deres organisationer.

Det første, der må ske, er, at en Glass/Steagall-opdeling af kommerciel bankpraksis og investeringsbankpraksis må vedtages, med omgående ikrafttræden, for at bryde Wall Streets gigantiske spekulationskasinoer op.

Lige siden Glass/Steagall-loven begyndte at blive nedbrudt for 50 år siden, har Wall Streets banker og fonde – og altid med deres farligste operationer i London! – redet økonomien som en mare, en økonomi, der ikke kan vokse uden finanskrak, og som, siden 2008, ikke kan vokse i det hele taget. Glass/Steagall-opdelingen må begynde nu, for at forhindre det nye, truende bankkrak.

Dernæst må der udstedes kredit fra en national, statslig kreditinstitution – se artikel af *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, »The Lost Art of the Capital Budget«[1], der er genoptrykt i *EIR* af 21. juli – snarlig kredit i billionklassen, med en løbetid på 20-25 år og til lave renter.

Formålet er højteknologiske investeringer i ny, mere produktiv *infrastruktur*, der kan erstatte den amerikanske økonomis aldrende ledbånd, øge produktiviteten og atter skabe produktiv beskæftigelse. Det kan ikke, og vil ikke blive, gjort gennem privat investering. Præsident Trump må lære dette, og Wall Street-folk omkring ham, såsom finansministeren (Mnuchin), må gå.

En storstilet udvidelse af USA's rumforskningsprogram vil være drivkraften bag denne genrejsning sådan, som præsidenten har erklæret i et budskab via fjernsyn i marts måned.

Men, at konfrontere dette truende finanskrak, og at imødegå denne nødsituation gennem handling, afhænger nu primært af, at det amerikanske folk faktisk stiller krav om disse handlinger, som om vi befandt os i de sidste uger af en præsidentvalgkamp.

Dernæst vil præsidentens plan om at samarbejde med Kina og Rusland blive en enorm fordel, der især vil udspringe af det storslåede »win-win«-byggeprojekt – Beijings Nye Silkevej i hele Eurasien og Afrika. Lad sådanne højhastigheds-jernbanekorridorer, f.eks., blive bygget i hele Nordamerika. USA er potentielt en fuldgældig partner i Bælte & Vej Initiativet.

Foto: En statue på spiret af Duomo-katedralen i Milano, Italien, skuer ud over den indre by og finansdistrikt. (Photo:(Stefano Stabile / Wikimedia Commons / CC BY-SA 3.0)

[1] Førsteudgaven kan læses her:
http://www.larouchepub.com/lar/2007/3402art_capital_bdgt.html

EIR: Ny, værre bankkrise ved årets udgang?

Følgende artikel forekommer som en lederartikel i seneste nummer af Executive Intelligence Review:

EIR, 13. juli, 2017 – Marco Zanni, uafhængigt medlem af Europaparlamentet fra Italien, blev i går interviewet af det anti-etablisement, USA-baserede website, *Rogue Money*, af sitets stifter »V, Guerilla-økonomen«, sammen med *EIR's* Harley Schlanger. Zanni fokuserede på to punkter: EU-bankernes og EU-økonomiernes overordnede svaghed, der kræver bankreform, med begyndelse i en Glass/Steagall-bankopdeling, og betydningen af den amerikanske præsident Trumps G20-topmøde med den russiske præsident Vladimir Putin.

Med hensyn til EU og euroen, gennemgik Zanni Italiens kollapsende økonomi for at belyse det overordnede problem. Han sagde, det er ukorrekt at tale om økonomisk genrejsning i Eurozonen – man kan ikke stole på de erklæringer, der kommer fra den Europæiske Kommission eller den Europæiske Centralbank (ECB). Alt imens ECB's udpumpning af likviditet midlertidigt kan have reddet nogle store banker fra fallit, så skete det på bekostning af realøkonomien samtidig med, at det ikke gjorde noget som helst for at adressere de systemiske problemer i Europas For-store-til-at-lade-gå-ned-banker ('TBTF-banker').

I Italien og Spanien er den reelle arbejdsløshedsrate 20 %, og realindkomsten er på 1999-niveau. Den nylige bail-out/bail-in (hhv. 'statslig bankredning' og 'ekspropriering af visse typer bankindsud', -red.) af to venetianske banker og Monte dei Paschi-banken viser den svindelagtige natur af ECB's politik og belyste den kendsgerning, at mange banker ligger inde med uerholdelige niveauer af gæld i form af insolvente lån og derivatobligationer. Der er en voksende vrede i befolkningen mod den Europæiske Kommission og ECB, såvel som også mod den

italienske regering for at bøje sig for dem.

Zanni sagde, at der er tiltag i Europaparlamentet, og især i det italienske parlament, i retning af at vedtage en politik for bankreform, som omfatter en Glass/Steagall-bankopdeling, og som hans gruppe støtter. Hvis dette imidlertid ikke sker, forudsiger han en ny, mere alvorlig bankkrise ved udgangen af dette år eller i begyndelsen af 2018 og siger, at dette kunne føre til en italiensk exit af euroen.

Forespurgt om sit syn på Putin/Trump-mødet sagde Zanni, at han har fulgt Putin »med stor interesse«. Han har et »meget positivt syn« på Trump/Putin-mødet. »Det er ikke hele Europa, der er imod Trump, som medierne prøver at få det til at lyde.« Han sagde, at Europa har brug for stærke, økonomiske relationer med Rusland og Kina, og Trump handler i denne retning. Der er nu en stor mulighed for at skabe samarbejde mellem Europa og Rusland, med Trump som drivkraft, og for at forlænge dette også til Asien.

Zanni sluttede med at sige, at Europa må have fungerende, suveræne stater, i modsat fald vil det mislykkes.

Interviewet[1] vil blive opslået i morgen. *Rogue Money*-websitet følges stærkt af anti-etablissement-netværk, og dets interviews udlægges ofte af andre. Det har et ugentligt, 20 minutter langt interview med Schlanger og opslår hyppigt materiale fra LaRouchePAC, med links til siden.

[1]

<http://www.roguemoney.net/2017/07/13/exclusive-interview-with-marco-zanni-and-harley-schlanger/>

<https://www.youtube.com/watch?v=msiF-NVuJGE>

(35 minutter).

Nødsituation omkring flygtninge i Italien nærer spændinger i EU

30. juni, 2017 – En ny bølge af flygtninge rammer nu Italien. Frem til 29. juni var der 25 skibe, der havde bragt 12.000 flygtninge til syditalienske havne i løbet af 48 timer. Så mange som 22 af de 25 skibe var skibe, der blev kørt af NGO, der er berygtede for at »opsamle« rafter med flygtninge i libysk territorialvand. Den italienske regering har officielt taget skridt over for EU og sagt, at det kunne blive tvunget til at lukke sine havne, med mindre andre EU-lande deler byrden med at være vært for disse flygtninge. Indenrigsminister Marco Minniti, der var på vej til USA, beordrede sit fly omkring og fløj tilbage til Rom for at være oven på situationen.

Premierminister Paolo Gentiloni rejste spørgsmålet under det indledende G20-møde i Berlin og bad andre EU-lande om at hjælpe med at modtage disse flygtninge, og fik varme og tomme ord fra alle. »Vi har internationaliserede redningsoperationer, men modtagelse kommer stadig kun fra ét enkelt land. Dette lægger pres på vores land, men vi har et humanitært aspekt og respekt for loven, og dette vil vi bekræfte. Vi overtræder ikke regler, og vi ønske ikke at droppe et humanitært aspekt. Vi er under pres, og vi beder om konkrete bidrag fra europæerne«, fremførte han.

Italienske medier rapporterer en åben respons fra Tysklands Merkel og en tvetydig respons fra Frankrigs Macron. »Vi vil hjælpe Italien, dette er en nødvendighed, som vi kerer os om«, sagde Merkel. Macron sagde, at Frankrig støtter Italien, men

»vi hr spørgsmålet om økonomiske flygtninge, som ikke er et nyt spørgsmål: 80 % af emigranter, der når Italien, er økonomiske emigranter. Vi bør ikke blande de to ting sammen.«

Flygtningespørgsmålet var også fremme, om end det ikke dominerede, på mødet, »EU's Fremtid«, den 28. juni i Bruxelles. Lederen af det italienske Lega Nord, gjorde grin med EU-kommissionspræsident Jean-Claude Junckers erklæring om, at Europa må være rede til at håndtere 250 millioner »klimaflygtninge« i 2050 og sagde: »i Lombardiet i det nordlige Italien har vi i øjeblikket tørke. Vi er også klimaflygtninge. Hr. Juncker bør fortælle os, hvor vi skal tage hen.«

Foto: Norditalien oplever i øjeblikket en tørketilstand. Her, floden Po i 2016.

Italexit og Bælte & Vej drøftet på konference om EU's fremtid i Bruxelles

29. juni, 2017 – En internationale konference om »EU's Fremtid / En ny model for samarbejde mellem Europas suveræne nationer« fandt sted den 28. juni i Europaparlamentet i Bruxelles. Værten Marco Zanni, EU-parlamentsmedlem for Italien, samlede internationale eksperter og politikere for at drøfte alternativer til den Europæiske Unions mislykkede system.

Paneldeltagerne var: Alberto Bagnai fra Percara Universitet; Liz Bilney, direktør for organisationen Leave.EU; økonom i Lega Nord Claudio Borghi; leder for Kinas Program for Økonomisk Politik (Nottingham) og Universitetserhvervsskolen

(Shanghai); samt Giandomenico Majone fra Europæisk Universitetsinstitut i Firenze, og de diskuterede det, Zanni i introduktionen beskrev som »forskellige udtryk for samarbejde mellem europæiske lande«. Fremlæggelserne sluttede med en intervention fra Matteo Salvini, leder af partiet Lega Nord. Før Salvinis indlæg, oplæste Harley Schlanger [tidligere leder af LaRouche PAC i Houston, USA, nu Tyskland] en støtteerklæring til konferencen, der blev sendt af tidligere kampagnerådgiver til Trump, Roger Stone.

Arrangementets hovedformål var, sagde Zanni, at

»åbne en debat og udfordre den retorik, ifølge hvilken EU skulle være den eneste ramme for samarbejde mellem europæiske lande. Vi tror ikke på TINA (There Is No Alternative)-retorikken, og vi vil vise det europæiske folk, at der findes bedre udtryk for samarbejde. Det er mislykkedes for EU at give fremgang, samarbejde og fred til Europas folk. Så tiden er inde til at tænke på alternativer.«

De mest interessante præsentationer blev givet af professor Bagnai og professor Geraci, med førstnævnte, der fremlagde en original model for at vurdere de økonomiske virkninger af at forlade euroen på den italienske nationaløkonomi, og med sidstnævntes fremlæggelse af politikken bag kinesisk økonomisk udvikling.

Bagnai afslørede de terrorist-scenarier, der fremføres af pro-euro-propaganda og selv akademi-medlemmer, af hvilke nogle gik så vidt som til at forudsige en 40 % 's kollaps af Italiens nationaløkonomi, hvis Italien forlader euroen – som under Anden Verdenskrig!

Han fremlagde to scenarier: en »Basis-case«, i hvilken Italien forlader euroen og ikke ændrer sin økonomiske politik; og en case, hvor Italien forlader euroen og gennemfører kontracykliske politikker. Sådanne politikker ville imidlertid være minimale: blot en genetablering af kvoten for offentlig

investering på samme niveau, som før krisen.

I »Basis-case« blev det demonstreret, at Italiens produktion umiddelbart vil falde, men vil rejse sig i løbet af nogle år. I det andet scenario begynder produktionen omgående at stige og når op på en vækst på 4 % på to til fire år. Bagnai demonstrerede, at der ikke ville komme nogen hyperinflation.

Euroen vil falde sammen, sagde Bagnai. Det er derfor

»kriminelt ikke at undersøge et fænomen, der med sikkerhed vil indtræffe. 'Europas fædre' har bygget et hotel uden nødudgange«. *»To ting er sikkert omkring Europa«, sagde Bagnai: 1) Det vil slutte: og 2) De, der kører det, ved ikke, hvad de skal gøre. Dette er tragisk.*

»Vi har en sådan inkompetent ledende klasse pga. medierne«, fortsatte Bagnai. »Medierne er demokratiets største fjender.«

Vi må blive euroen kvit for at genvinde

»friheden til at gennemføre økonomiske politikker, en frihed, der bliver os nægtet«, erklærede Bagnai lidenskabeligt.

Professor Geraci, der har boet i Kina i 10 år, fremlagde en billede, der *»ikke klart opfattes i Europa«*. Kinas kamp mod fattigdom er en fantastisk succes, sagde han. Indkomst per person er vokset 100 gange i de seneste fyrré år. Kina inter文nerede kraftigt med en dirigistisk politik, da det indså, at væksten i varefremstilling det år var nul, og introducerede sin 2025-plan i maj 2015. Produktionen steg omgående. Den kinesiske regering styrer udviklingen med intern migration, med en årlig plan for migration, og bestemmer, hvor mange mennesker, og hvem, der har tilladelse til at flytte fra landdistrikterne ind til byerne.

Så fremragende et billede af Kinas udvikling, han end fremlagde, så advarede Geraci imidlertid om, at Kina, gennem Bælte & Vej Initiativ (BVI), ville blive i stand til at

invadere vesten med eksklusive, højteknologiske produkter, som dets industri allerede er i færd med at udvikle.

Claudio Celani intervererede i begyndelsen af Spørgsmål & Svar-sektionen og introducerede sig selv som næstformand i Movisol, som er den italienske gren af LaRouche-bevægelsen. Han adresserede Geracis præsentation og afviste ideen om, at Kina kunne være en trussel og insisterede, at BVI-politikken er et nyt paradigme og en mulighed for udvikling. BVI repræsenterer præcis de kontracykliske politikker, som professor Bagnai var fortaler for i sin fremlæggelse, sagde Celani og rapporterede, hvordan Kina i 2011 havde foreslået den italienske regering at hjælpe med at bygge infrastruktur, for at Sicilien kunne blive »Middelhavets Manhattan«, inklusive havne, lufthavne, forbindelse til det italienske hovedland gennem Messinabroen og højhastighedsjernbaner.

Professor Geraci responderede positivt og takkede Celani for interventionen, der gjorde det muligt for ham at fremhæve forskellen mellem handelspolitikker og investeringspolitikker. Vi må være årvågne mht. handelspolitikker og kunne forsvare vore produkter, sagde han. Med hensyn til de såkaldte *»Green Field Investeringer, så er de velkomne, fordi de skaber jobs, udvikler infrastruktur osv.«* Kina er det eneste land i verden, der kan mobilisere kapital, arbejdskraft, råmaterialer og knowhow på én gang, understregede Geraci. Alt imens Italien i mere end et århundrede har diskuteret at bygge den 2 km lange Messinabro, men ikke bygget den, *»så byggede man i Shanghai, hvor jeg bor, en 32 km lang bro over havet«*. Endnu et eksempel: Da der var et alvorligt jordskælv i Sichuan i 2008 med 100.000 dræbte, var jordskælvsområdet ude på landet, et fire timer lang kørsel plus muldyr, *»skabte de et projekt for to tunneller og byggede på tre måneder, hvad der svarer til Mont Blanc-tunnelen, to gange 10 km.«*

Det er denne form for projekter, vi bør støtte, sagde Geraci og takkede atter Celani for spørgsmålet.

Under private diskussioner blev det klart, at andre talere havde mere tilbagestående anskuelser mht. Kina, og som grundlæggende set skyldes en forkert opfattelse af økonomi. Dette viser, at »populister« må uddannes. Mødet i Bruxelles var et vigtigt skridt i denne udvikling.

Video: 6 min. klip udlagt af Movisol:
<https://www.youtube.com/watch?v=Nzbd3EXuikQ>

Den tre timer lange konference på enten originalsproget eller med tolkens voiceover kan vælges her: <http://web.events.streamovations.be/index.php/event/stream/beyond-the-eu-a-new-model-of-cooperation-between-european-sovereign-nations>

EU vil lukke to italienske banker

20. juni, 2017 – I overensstemmelse med deres erklærede politik for udryddelse af banker i lokalsamfundet, kræver den Europæiske Kommission en »markeds«-indsprøjtning på €1,25 mia. i de to, betrængte, italienske regionale banker, Veneto Banca og Popolare Vicenza, som en betingelse for hjælp fra staten. Dette synes umuligt at opnå, så nu har staten kun én løsning tilbage under EU-lov: adskil de gode ting (bankindsud, kredit, der betales på, selskabscentre, formueforvaltning og statsobligationer) fra de dårlige ting, og så sælge de førstnævnte og beholde sidstnævnte. Rothschild er forsigtig.

Selvfølgelig mister detailkunder deres penge gennem bail-in (ekspropriering) af underordnede obligationer. Som vi tidligere har rapporteret, er dette allerede begyndt, med regeringens udstedelse af et dekret, der suspenderer betalingen af en mindre Veneto Banca-obligation, der forfalder

den 21. juni. Dette kunne udløse en panikbølge i hele systemet med lokale banker, med kunder, der motiveres til at trække deres opsparing ud og sætte dem i større banker.

Ifølge en kilde i Europaparlamentet, var dette sandsynligvis EU's plan fra starten. Kilden sagde, at de først ville løse det spanske bankproblem med Banco Popolar, for derefter at fokusere på de italienske banker. Formanden for Den europæiske Centralbanks bestyrelse, Danièle Nouy, blev i en EP-høring i går spurgt, hvorfor hun, som ECB-bestyrelsesmedlem, ikke kunne forudse problemerne med Banco Popolar og lod banken bløde under stormløbet på bankindsud. Nouy svarede, at der ikke var noget, de kunne have gjort for at forhindre det. Det tog så lang tid at intervenere, fordi ECB var i færd med at vurdere bankens niveau af likviditetsproblemer. (!)

EU-institutioner har for længe siden erklæret, at der er for mange små banker i Europa, og deres politik agerer i overensstemmelse med en sådan erklæring. Små banker er underkastet en straffende EU-regelramme og gjort nonprofitable gennem nulrentepolitikken, og de tvinges enten til at blive fusioneret, eller også udstykket og sluttelig lukket ned. Således forsvinder banker i lokalsamfund langsomt, og cancerøse TBTF-banker vokser.

EU gennemfører flere bail-ins imod bankindsydere

15. juni, 2017 – Den italienske regering har fået grønt lys fra Bruxelles til at anvende den spanske Banco Popular-løsning på de to Veneto-banker, Popolare Vicenza og Veneto Banca, der trues af EU af en reorganiseringsprocedure. Der bliver ingen

formel bailout (statslig bankredning), fordi de to banker bliver solgt til større banker (én af dem Unicredit), men regeringen vil indsprøjte penge under klausulen om »genkapitalisering under forsigtighedsprincippet«.

Betingelsen for alt dette er, at indehavere af underordnede obligationer vil blive ofret, til et totalbeløb af €1,25 mia. Det drejer sig om detailkunder, hvis egne banker har solgt disse obligationer som værende »sikre« til dem, til mere end 10 % 's afkast årligt og med 10 års løbetid. Disse kunder er allerede i en oprørstilstand og har bebudet juridiske sagsanlæg, baseret på en præcedens, som en domstol allerede har afgjort imod Popolare Vicenza i en sag, hvor obligationer blev solgt uden den nødvendige information om den faktiske risiko, der var involveret.

Der er endnu en bail-in (ekspropriering af visse typer bankindsbud) på vej mod underordnede obligationer i Monte dei Paschi-banken (MPS). EU-kommissionen har godkendt den italienske regerings plan om at genkapitalisere MPS med €6.6 mia., hvor de herved de facto nationaliserer 70 % af banken. Betingelsen er ofringen af 40.000 detail-indehavere af underordnede obligationer til et totalt beløb af €2,1 mia. Advokater for MPS hævder imidlertid, at disse bankkunder kun vil miste mellem 15 % og 25 %.

Disse obligationer blev udstedt af MPS i 2008 med det formål at være med til at finansiere overtagelsen af Banca Antonveneta. Dette var den ulovlige handel, der blev tilladt af den Europæiske Centralbank, ECB, og Banca d'Italia (Italiens centralbank), og som kostede Antonveneta op mod €18 mia., med tab, som MPS skjulte med derivatorordninger, solgt af Deutsche Bank og Nomura. Denne handel er hovedårsagen til MPS's bankerot i dag, og den ville have været forhindret, hvis den bankopdelingslov, der eksisterede i Italien frem til 1995, ikke var blevet ophævet, og som gjorde det muligt for en kommerciel bank, MPS, at gå ind i investeringsbankvirksomhed.

Trump kapitulerer ikke til grøn fascisme i Taormina

27. maj, 2017 – »Seks mod én«: Sådan opsummerede Italiens premierminister Paolo Gentiloni, under den afsluttende pressekonference i Taormina, karakteriseringen af G7-diskussionen om klimapolitik. Traditionelt ville hver af G7-lederne holde en pressekonference, men denne gang aflyste både Trump og Merkel deres. Trump besluttede at holde en tale for amerikanske tropper på Sigonella-flybasen, alt imens Merkel briefede en gruppe tyske journalister.

»Vi har, og ikke kun i Taormina, ikke opdaget internationale politiske udviklinger i de seneste måneder, med udgangspunkt i valget af Trump«, sagde Gentiloni frimodigt. »Amerika er vores hovedallieret; det var det, det er det stadig, og vi må acceptere det amerikanske folks valg. Vi skjuler ikke denne uoverensstemmelse med USA; tværtimod, så kom det tydeligt frem under vore diskussioner. Men at diskutere er imidlertid altid gavnligt.«

Men, sagde Gentiloni, EU ville ikke desto mindre, ikke flytte sig »1 millimeter« fra klimapolitikken, der blev vedtaget i Paris. Det drejer sig især om Klimafonden. Uden klimafonden kan beslutningerne fra Paris ikke implementeres, forklarede Gentiloni.

Gentiloni blev spurgt om sin aktivisme før G7, med møder med verdensledere som Putin og Xi Jinping.

Gentiloni sagde, han ønskede at videreformidle deres synspunkter til G7.

Nogle lokale journalister spurgte polemisk, om han vil lægge

de samme kræfter i at sikre, at Syditalien får moderne infrastrukturer (højhastigheds-jernbaner), som han gjorde med Taormina-topmødet (Taormina ligger på Sicilien). Han svarede med at støtte forlængelsen af højhastigheds-jernbanen til Syditalien, men forpligtede sig ikke.

Gentiloni understregede også spørgsmålet om udvikling i Afrika og nævnte den udtørrende Tchad-sø og tilstedeværelsen af afrikanske ledere ved lørdagens samling, men nævnte ikke nogen løsning.

Foto: Præsident Trump holdt en tale for mandskabet og deres familier på den amerikanske flåde-flybase i Sigonella, Sicilien, den 27. maj, efter G7.

NYHEDSORIENTERING MAJ/JUNI 2017: Skelessættende Bælt & Vej Forum i Beijing

Bælt & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj, hvor 130 lande havde takket ja til præsident Xi Jinpings invitation, Ruslands Putin var æresgæst, men hvor også USA sendte en vigtig delegation, kan meget vel være starten på en sådan ny, retfærdig økonomisk verdensorden, hvor alle nationer får adgang til udvikling. Trump taler stadig godt med Xi Jinping og forbereder at løse krisen med Nordkorea. USA og Rusland samarbejder i Syrien. Krigsfraktionen i Vesten fortsætter heksejagten på Trump, og medierne skriger »Watergate« uden, at der er substans. Kan medierne sammen med efterretningstjenesterne få afsat Trump? Eller vil Trump rense

op i overvågningssamfundet? Trump skal have gang i infrastrukturprojekter, men pengene vil ikke komme fra Wall Street. Vil vi se Glass/Steagall og LaRouches tre andre love blive gennemført, så USA kan overleve det bankerotte finanssystem og blive stort igen? Vil USA og Europa gå med i dette nye, globale paradigme? Præsident Trumps afvisning, ved NATO-topmødet i Bruxelles den 25. maj, og ved det efterfølgende G7-topmøde i Italien, af at lade USA under hans ledelse fortsætte den gamle, vestlige politik, kan være startskuddet til en helt ny verdensorden, hvor USA samarbejder tæt med de tidligere fjendebilleder Kina og Rusland.

Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand i Danmark, holdt den 17. maj 2017. Se og hør talen inklusive den efterfølgende diskussion på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Virksomheden af Bælt & Vej

Forum:

Lyndon LaRouche:

»En vidunderlig ændring i historien«

Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – I dag sluttede »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde« i Beijing, efter to dage med overvejelser og med repræsentation fra 130 nationer, i en proces, som værten, præsident Xi Jinping, beskrev som at

arbejde sammen for en »fælles fremtid for menneskeheden«. Et fælles kommunikation blev udstedt her til eftermiddag, efter Ledernes Rundbordssamtale ved Bælt & Vej Forum, hvor 29 statsoverhoveder deltog. Præsident Xi, såvel som også præsident Putin, æresgæsten, holdt bagefter en pressekonference. Xi meddelte, at det andet internationale forum bliver i 2019 i Kina.

»Dette er en vidunderlig ændring i historien«,

erklærede Lyndon LaRouche om konferencen. Han sagde, at

»Kina gør et godt stykke arbejde. Kina stiller sig selv i front for dynamikken for verdens udvikling.«

Han sagde, at

»vi er parat til at satse på den totale sejr i USA og andre steder«. Lad være med at »forklare« det. »Acceptér processen og aktualisér potentialet. Få hele verden indkapslet i denne proces. Kampen går ud på at arbejde på dens virkeliggørelse.«

Lyndon LaRouches hustru, Helga Zepp-LaRouche, befinder sig lige midt i handlingens centrum i Beijing. Dette kommer efter årtiers lederskab fra LaRouche-parret, for netop denne form for mobilisering for verdensomspændende udvikling. Siden 1990'erne og Helga Zepp-LaRouches første deltagelse i en international konference i Kina, hvor hun opfordrede til en »Eurasisk Landbro«, er hun i Kina blevet vidt kendt som 'Silkevejsladyen'.

Repræsenterende Schiller Instituttet, som hun stiftede og er præsident for, talte Helga Zepp-LaRouche søndag, den 14. maj, på konferencens første dag, på panelet, »Bælt & Vej for fremme af en stærk, afbalanceret, inkluderende og bæredygtig, global økonomi«. Hun sagde:

»Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle

kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.«

Helga Zepp-LaRouche adresserede især spørgsmålet om USA's rolle – USA's delegation i Beijing blev ledet af en særlig rådgiver til præsident Trump. Med en fremstilling af det mest positive, 'store billede', forklarede Zepp-LaRouche:

»Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet ...
«

Som det kunne forudsiges, så er geopolitik-flokken, med

centrum i London, ved at få et anfald. Londons *The Economist* kørte i dag en strøm af modvægt, med overskriften, »"The Economist explains, "What Is China's Belt and Road Initiative?" (The Economist forklarer: Hvad er Bælt & Vej-initiativet?) De skriver, at forretningsfolk i Centralasien kalder det for »En vej, en fælde«, fordi B&V-projekter er upålidelige. Og »Bælt & Vej Forum har en uheldig forkortelse, opkast (BARF)«, osv.

Men tilbage i virkeligheden markerer Bælt & Vej Forum ikke alene udviklingen af et potentielt verdensøkonomisk og videnskabeligt lift-off, men der er også en proces i gang med overvejelser over spørgsmål om nuværende lidelse og mulig generel krig. Præsident Trumps udsending til Beijing, Matthew Pottinger, er nu i Sydkorea til konsultationer om spørgsmål i regionen. Med hensyn til Syrien, hvor fredsforhandlinger, under navnet »Genève 6«, begynder i morgen, er flere møder planlagt til denne uge med mellemøstlige ledere, der mødtes i Beijing med både Xi og Putin. I Washington, D.C., vil den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan mødes med præsident Trump den 16. maj. Den 17. maj vil den italienske premierminister Paolo Gentiloni mødes med præsident Putin i Sotji. Den græske premierminister Alexis Tsipras mødtes ligeledes med Xi og Putin i Beijing, og også med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov.

I dag opsummerede Helga Zepp-LaRouche det store potentiale – vores store udfordring – ved at beskrive åbningen af Bælt & Vej Forum den 14. maj:

»I går var et fantastisk, historisk øjeblik!«

Hun talte på China Global Television Network's program, **»Dialog med Yang Rui«**, udsendt live, prime time.

Hun udbrød: *»Vi befinder os i et faseskifte for menneskeheden!«*

Foto: Slutscene fra Aftengallashow på forummet, med en smuk

præsentation af kinesisk kultur. [Videoen kan ses her.](#)